

Razjarjen od jeze na nežnega otroka, zabrusi nesrečni pijanec strašno kletev, pograbi z divjim krikom pivsko steklenico in jo z vso silo zažene nasproti plavalasi deklici...

Lahen, bolesten krik in — Anka je omahnila kot mrtva na tla...

(Konec prih.)

Mladost.

*Kakor zgodnje cvetke v maju
mladi dnevi nam žare,
kakor slavček v tihem gaju
poje radostno srce:
Zdaj pomlad nam vence vije,
cvetje nežno nam dehti;
sonce sreče v duše sije,
ura bije mladih dni.*

Gregor Mali.

Kaj pripoveduje večna luč prvoobhajancem . . .

Pred oltarjem, ki je na njem zlata hišica, tabernakelj, gori v svetilki lučka. Noč in dan. Čisto blizu Zveličarja, ki je v tabernaklju. Migljanje te večne lučke je tudi tiha molitev.

Ljubim malim prvoobhajancem bi večna luč rada marsikaj povedala. Kaj pa takega?

Pa vsi poslušajmo! Prav tiho bodimo, da slišimo! »Moji ljubi otroci! Tu v tabernaklju prebiva Zveličar-Jezus. V podobi belega kruhka. Prav tisti Jezus je tu, ki je nekoč hodil po Sveti deželi. Prav tisti Zveličar, ki je bolnike ozdravljajal, s samo besedo in brž in popolnoma; tisti Zveličar, ki je vodo spremenil v vino, ki je male otroke v naročje jemal, ki jih je rad imel in blagoslavljal. Ta Jezus je hotel za vselej pri nas ostati, in sicer pod podobo kruha. To je najsvetejši Zakrament.

Glejte, Jezus čaka tudi na vas. Kmalu ga boste smeli prejeti. Zdaj pa je tolikokrat sam. Vi in mi vsi ga bomo v bodoče večkrat obiskali; kadar bo priložnost, bomo stopili v cerkev in Jezusa spoštljivo pozdravili. Če drugega ne, bomo rekli: »Hvaljen Jezus! Amen.« Ali pa: »Glej, ljubi Jezus, tukaj sem. Blagoslóvi me!«

Grilček in čebelica.

Cvetke se zdramljajo in dvigajo z roso osvežene cglavice k soncu, ki vstaja počasi in svečano izza pozlačenih oblakov.

Grilček-pevček, gospodek v črnem fraku, se pa vrača od koncerta, kjer se je ponašal z nežnimi samospevi. Ej grilček-norček, kako domišljav si in prevzeten, namesto da bi bil Bogu hvaležen za vse, kar te odlikuje! Zdaj si pa domišljaš, da bi bil svet brez tvojega speva neznosen!

Samoljubno grilčkovo domišljanje pa zgodaj že zmoti brneča čebela, ki obkrožuje sveže cvetne čaše.

»Ej, kako si nadležna!« jo nevoljno kara v svoje talente zaverovani grilček: »Toliko šuma in za prazen nič!«

»Za prazen nič?« se zavzame marljiva delavka. »Jaz delam od jutra do večera — večinoma za blagor drugih, dragi moj! Brnenje in šumenje mojega orodja je zame najlepši spev. Moje delo je koristno na vse strani.«

»Delo?«, se čudi nevedno grilček. »To obletavanje cvetja imenuješ delo? Kdo naj bi ti verjel? Sedaj na primer se le mažeš v rumenem prahu one-le narcise in se prav smešno telovadiš sredi njene čaše. Kot mlinar si vsa prašna. In to imenuješ delo?«

Toda čebelica kot resna delavka ne utegne izgubljati časa in poslušati klepetavega grilčka, ampak nadaljuje svoje delo.

Kmalu za hip preneha, kakor bi počivala. A čebelica v lepem vremenu nima časa, da bi ga zapravljala. Čebelica ni počivala, marveč počasi z zadnjimi nožicami si je naglo okrtačila prašni kožušček. Cvetlični prah izginja. Tudi godrnjavi grilček vidi dobro, da